

Arrest

nr. 73 203 van 13 januari 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.C. FRERE *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 27 augustus 1972 in Douisi (Georgië). Toen u nog op de lagere school zat, verhuisde u met uw gezinsleden van Georgië naar Tsjetsjenië. U woonde er achtereenvolgens in Asinovskaja, Sernovodsk en Grozny. In augustus of september 2010 leerde u een man kennen, K. D. (...), waar u vervolgens mee bevriend geraakte. U sprak af en toe met hem af. Zo liep hij soms mee naar uw werk of begeleidde hij u naar huis. Als u naar het dorp moest, kwam hij en bracht u erheen. Jullie spraken erover samen een relatie te beginnen.

In maart of april 2011 werd u aangehouden door militairen. Ze vroegen u of u op de hoogte was van K. (...) 's betrokkenheid bij de rebellen. Ze wilden dat u met hen samenwerkte. Zo wilden ze dat u informatie trachtte los te krijgen bij K. (...) en hen vertelde wanneer hij kwam. Ze wilden weten wat voor relatie u met hem had en wat u er mee te maken had. Dezelfde dag werd u vrijgelaten nadat u werd vrijgekocht door uw familieleden. Uw familieleden wilden geen problemen met de autoriteiten omwille van u en zeiden dat u moest vluchten.

Op 6 of 7 juli 2011 vertrok u met de trein vanuit Tsjetsjenië naar Moskou, vanwaar u de trein naar Oezgorod (Oekraïne) nam. Samen met een groep mensen kwam u met de wagen naar België. Na een eindje te hebben gereden bij het vertrek uit Oekraïne hebben jullie ook een stukje te voet gedaan door het bos en de velden. Nadien gingen jullie weer verder met de auto. U kwam in België aan op 12 juli 2011 en diende diezelfde dag uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort en uw bibliotheekkaart.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen heeft met de autoriteiten. Deze problemen ontstonden nadat u werd aangehouden naar aanleiding van de mogelijke betrokkenheid bij de rebellen van K. D. (...), een vriend die u sinds kort had leren kennen en waarmee u een relatie wou aangaan. Na uw aanhouding vreesde u ook K. (...) en zijn kennissen, omdat u niet wist wat u van hen kon verwachten.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken. Eerst en vooral bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo kon u zich niet herinneren wanneer juist in de lente van 2011 u werd meegenomen door militairen en welke dag het was (CGVS, p. 13). U verklaarde ook niet meer te weten door welke dienst u in de lente van 2011 werd meegenomen en waar u werd vastgehouden, al dacht u dat het waarschijnlijk in dezelfde wijk was, de Oktoberwijk, waar u en uw familie woonden (CGVS, p. 13-14). Toch kon van u verwacht worden dat u hiervan op de hoogte was aangezien u door uw familie werd gevonden en vrijgekocht en zij bijgevolg wisten welke instantie verantwoordelijk was en waar u juist werd vastgehouden. Bovendien kon u niet duidelijk aangeven wie uw familie had betaald opdat u werd vrijgelaten (CGVS, p. 15). Evenmin wist u hoeveel zij voor uw vrijlating hadden betaald, daar u het hen niet heeft gevraagd (CGVS, p. 15-16). Voorts herinnerde u zich het patroniem en de geboortedatum van K. (...) niet, hoewel u verklaarde dat jullie afspraken om te praten en jullie van plan waren een relatie te beginnen (CGVS, p. 9, 11-12). Bovendien kon u niet duidelijk aangeven over wat jullie zoal praatten (CGVS, p. 11). Het is ten slotte ook opmerkelijk dat u aanvankelijk verklaarde niet te weten uit welk buurtdorp K. (...) vandaan kwam, hoewel u later verklaarde dat hij u had verteld dat hij uit de dorpen van Bamut afkomstig was (CGVS, p. 10-11). Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Er moet daarenboven worden vastgesteld dat er in uw hoofde sprake is van een manifest gebrek aan interesse met betrekking tot het verdere verloop van uw problemen. Zo weet u niet of men na uw vertrek

uit Tsjetsjenië nog op zoek is gegaan naar u en heeft u niet eens de moeite gedaan om u hierover te informeren, niettemin u sinds uw aankomst in België nog enkele keren contact hebt gehad met uw neven in Tsjetsjenië (CGVS, p. 3 en 18).

Ook aangaande uw Russisch internationaal paspoort bleef u opvallend vaag. Zo kon u zich niet meer herinneren wanneer het u werd uitgereikt (uit de gegevens van uw Russisch binnenlands paspoort blijkt dat u een internationaal paspoort werd uitgereikt op 19 juli 2009) en of het nog geldig is of reeds vervallen is (CGVS, p. 7, 17). Uit uw verklaringen blijkt dat u uw internationaal paspoort bent kwijtgeraakt op de bus toen u na uw vrijlating naar het dorp bent gegaan om wat spullen op te halen voor uw vertrek (CGVS, p. 17). Het is echter weinig aannemelijk dat u in dergelijke door u beschreven omstandigheden niet waakzamer bent geweest ten opzichte van zo een belangrijk document. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat het zeer opmerkelijk is dat u op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft verklaard nooit een reispaspoort te hebben gehad (DVZ, verklaring, vraag 21). Gezien bovenstaande vaststellingen ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat u het, na uw vrijlating, op de bus in Tsjetsjenië bent verloren (CGVS, p. 17), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehouden.

Voorts kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Rusland naar België. U verklaarde dat u op 6 of 7 juli 2011 met de trein naar Moskou ging. U wist echter niet welke haltes er onderweg naar Moskou waren, omdat u er niet op lette (CGVS, p. 7-8). Vervolgens ging u van Moskou met de trein naar Oekraïne, waar u uitstapte aan de grensstad Oezjgorod. Samen met een groep mensen reed u vervolgens met een auto, waarna jullie een eindje te voet liepen door een bos en velden, en ten slotte via u onbekende landen doorreden naar België (CGVS, p. 8-9; DVZ, verklaring, vraag 35). U wist echter niet in welk land u een eind te voet bent gegaan, het maakte u bovendien niet uit. Tevens kon u niet aangeven waar u de EU bent binnengekomen, hoewel u verklaarde dat er sprake van was dat jullie door Slowakije moesten rijden, noch kende u de naam van de begeleider van de groep waarmee u reisde. U had met niemand een afspraak gemaakt voor het geval er iets mis zou lopen onderweg en u verklaarde dat uw neven en nichten uw reis hebben geregeld (CGVS, p. 8-9). Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelk u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van deze reis. Ten slotte werden er enkele ongerijmdheden vastgesteld tussen uw verklaringen op DVZ en uw verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u op DVZ dat u met K. (...) veel telefonisch contact onderhield (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd hoe vaak u met K. (...) telefoneerde, verklaarde u echter dat telefoneren geen hobby voor u is en gaf u aan dat u er weinig tijd voor had. Toen u werd gewezen op uw verklaring op DVZ, antwoordde u dat u dacht dat het toen ging over de manier waarop u en K. (...) met elkaar omgingen en dat dit voor u regelmatig was (CGVS, p. 11). Deze verklaring biedt echter geen afdoende uitleg en heft bijgevolg deze ongerijmdheid niet op. Voorts verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat uw belagers u tijdens uw vasthouding vroegen of u op de hoogte was van Khasans betrokkenheid bij de rebellen. Ze wilden dat u met hen samenwerkte. Zo wilden ze dat u informatie trachtte los te krijgen bij K. (...) en hen vertelde wanneer hij kwam (CGVS, p. 10). Later verklaarde u ook dat ze vermoedelijk de contactgegevens van K. (...) hadden en dat ze enkel wilden weten wat voor relatie u met hem had en wat u ermee te maken had (CGVS, p. 16). Op DVZ verklaarde u echter dat uw belagers wilden dat u K. (...) zou aangeven of verklikken. U vervolgde dat ze u waarschuwden dat ze u nogmaals zouden aanhouden indien u hem niet zou aangeven (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werd geconfronteerd met uw verklaringen op DVZ, met name dat van u geëist zou zijn om K. (...) aan te geven omdat u anders niet met rust zou worden gelaten, antwoordde u dat dat inderdaad klopte. Het is echter opmerkelijk dat u dit tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal zelf niet vermeldde, ook niet nadat u specifiek werd gevraagd of uw belagers u tijdens uw vasthouding of bij uw vrijlating bepaalde eisen stelden (CGVS, p. 16). Bijgevolg heft deze uitleg ook deze ongerijmdheid niet op. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast. Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. De door u in het kader van uw asielrelaas voorgelegde documenten (uw Russisch binnenlands paspoort en uw bibliotheekkaart) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande

beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat ik ten aanzien van uw halfbroer, M.U. (...) (O.V. 5.565.828) op 30 april 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet verbonden zijn met de reden van de vlucht van uw halfbroer (CGVS, p. 5).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht, met name het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voert aan dat zij niet akkoord kan gaan met de motivering van de bestreden beslissing en zij somt vooreerst de verscheidene motieven op, op basis waarvan de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen.

Zij stelt dat zij wel degelijk een coherent relaas heeft uiteengezet met betrekking tot haar vrees. Zij wijst erop dat de verwerende partij zelf aangeeft dat de situatie in Tsjetsjenië complex is en dat er rapportages zijn van diverse mensenrechtenschendingen zoals illegale arrestaties en vasthoudingen, foltering en stelt dat er nog steeds gevechtshandelingen zijn maar dat deze minder frequent zijn. Verzoekster merkt op dat het misschien lijkt alsof Russische en pro Russische autoriteiten geen enkele vorm van geweld gebruiken in hun jacht op rebellen en vermeende strijders doch een Tsjetsjeen altijd onvrijwillig en toevallig in het vizier kan komen van deze autoriteiten zowel in Tsjetsjenië als binnen de Russische Federatie. Verzoekster licht toe dat zij door haar ontlukende relatie met Dhr. D (...) in het vizier is gekomen van de autoriteiten en zij meent dan ook dat dit ontkennen een flagrante aanfluiting is van de realiteit. Zij meent dan ook dat de verwerende partij de bewijslast van haar te streng heeft geïnterpreteerd. Zij wijst erop dat zij verklaarde de voormelde man niet heel goed te kennen, en stelt dat dit logisch is aangezien men in een land als Tsjetsjenië niet zomaar vrijuit kan omgaan met een man die geen familielid is en zij benadrukt dat het dan ook niet verwonderlijk is dat zij niet de volledige identiteit kent van deze man.

Wat betreft het bewijs van het reëel risico op ernstige schade verwijst verzoekster naar de proceduregids van het UNHCR waarin zou worden gesteld dat men voorzichtig moet omgaan met de bewijslast die op de kandidaat vluchtelingen rust. Zij citeert het punt 196 en 197 van dit document. Verzoekster leidt hier uit af dat men volgens het UNHCR de bewijslast van een kandidaat vluchteling

niet streng mag interpreteren. Ook wijst zij op het feit dat de commissaris-generaal de nodige informatie heeft waaruit blijkt dat de overheidsdiensten ook willekeurige arrestaties verrichten om zichzelf te verrijken doordat naderhand losgeld dient betaald te worden. Zij wijst op haar verklaring dat zij haar familie heeft moeten vrijkopen en stelt dat dit wel een geloofwaardige verklaring is.

In een volgend onderdeel wijst verzoekster erop dat de motivering draagkrachtig moet zijn en merkt zij op dat de verwerende partij haar verklaringen niet kadert in de objectieve informatie die ter beschikking is.

Zij verwijst wederom naar de landeninformatie van de commissaris-generaal en wijst op het feit dat de verwerende partij zelf aangeeft dat de situatie in Tsjetsjenië nog steeds complex is en stelt verder dat zij terecht een vervolgingsvrees kan invoeren of toch minstens een reëel risico loopt. Verzoekster verwijst verder naar een getuigenis van de mensenrechtenorganisatie Memorial met betrekking tot de situatie van Tsjetsjenen in de Russische Federatie (15 januari 2010) en maakt de conclusie dat het niet aanvaardbaar is dat onderdanen van Tsjetsjenië teruggestuurd worden naar het land van herkomst.

Verzoekster citeert de voormelde getuigenis en besluit dat zij wel degelijk een vervolgingsvrees heeft conform het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster maakt haar eindbesluit en verzoekt de Raad om de bestreden beslissing te hervormen en haar de subsidiaire bescherming toe te kennen; minstens de bestreden beslissing te vernietigen en de commissaris-generaal een bijkomend onderzoek te laten verrichten.

2.2. De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777). Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Verzoekster klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 6 oktober 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.4. Waar verzoekster verwijst naar het feit dat de verwerende partij zelf aangeeft in de bestreden beslissing dat de situatie in Tsjetsjenië complex is en zij het de verwerende partij verwijt dat zij haar verklaring niet linkt aangaande de objectieve informatie omtrent de situatie in Tsjetsjenië, dient er te worden benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het is immers de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te kunnen erkennen. De bestreden beslissing preciseert dan ook zeer duidelijk

dat, aangezien de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië zeer complex is, een individuele beoordeling van de asielaanvraag noodzakelijk is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat verzoekster haar asielaanvraag niet aannemelijk heeft gemaakt. Er werd vastgesteld dat verzoekster zeer vaag bleef met betrekking tot de persoon K. D. (...), aangaande haar arrestatie en haar vrijlating. Eveneens oordeelde de verwerende partij dat er in hoofde van verzoekster een gebrek aan interesse was omtrent het verdere verloop van haar problemen. Ook stelde de verwerende partij vast dat ze onaannemelijk vaag bleef over haar Russisch internationaal paspoort en dienaangaande werd ook een tegenstrijdige verklaring afgelegd door verzoekster tussen wat ze verklaarde tijdens het gehoor bij de commissaris-generaal en wat ze verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verder stelde de verwerende partij vast dat zij zeer vage en gebrekkige verklaringen aflegde aangaande haar reisweg en ook werden er incoherenties en tegenstrijdige verklaringen vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekster zelf bij de verwerende partij en de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande haar telefonisch contact met K. en aangaande de vasthouding en de voorwaarden die haar tijdens haar vasthouding al dan niet zouden zijn gesteld.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielaanvraag wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Uit de uiteenzetting van verzoekster blijkt dat zij het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat het loutere feit dat verzoekster niet akkoord gaat met de verwerende partij geen afdoende verweer is zodoende zij de vaststellingen van de bestreden beslissing kan ontkrachten.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vast dat verzoekster zich voornamelijk beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoekster aanvoert dat het normaal is dat zij niet veel weet over K. D. (...) aangezien men in Tsjetsjenië niet vrijuit kan omgaan met een man die geen familie is, verwijst de Raad dienstig naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

"(...)Zo kon u zich niet herinneren wanneer juist in de lente van 2011 u werd meegenomen door militairen en welke dag het was (CGVS, p. 13). U verklaarde ook niet meer te weten door welke dienst u in de lente van 2011 werd meegenomen en waar u werd vastgehouden, al dacht u dat het waarschijnlijk in dezelfde wijk was, de Oktoberwijk, waar u en uw familie woonden (CGVS, p. 13-14). Toch kon van u verwacht worden dat u hiervan op de hoogte was aangezien u door uw familie werd gevonden en vrijgekocht en zij bijgevolg wisten welke instantie verantwoordelijk was en waar u juist werd vastgehouden. Bovendien kon u niet duidelijk aangeven wie uw familie had betaald opdat u werd vrijgelaten (CGVS, p. 15). Evenmin wist u hoeveel zij voor uw vrijlating hadden betaald, daar u het hen niet heeft gevraagd (CGVS, p. 15-16). Voorts herinnerde u zich het patroniem en de geboortedatum van K. (...)niet, hoewel u verklaarde dat jullie afspraken om te praten en jullie van plan waren een relatie te beginnen (CGVS, p. 9, 11-12). Bovendien kon u niet duidelijk aangeven over wat jullie zoal praatten (CGVS, p. 11). Het is ten slotte ook opmerkelijk dat u aanvankelijk verklaarde niet te weten uit welk buurtdorp K. (...)vandaan kwam, hoewel u later verklaarde dat hij u had verteld dat hij uit de dorpen van Bamut afkomstig was (CGVS, p. 10-11). Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd(...)"

De Raad stelt vast dat de voormelde vaststellingen steun vinden in het administratief dossier, met name het gehoorverslag. Verzoekster betwist niet dat zij vage verklaringen heeft afgelegd aangaande K. D. (...) maar poogt te argumenteren dat dit niet verwonderlijk is aangezien men in Tsjetsjenië niet vrijuit kan praten met een man die geen familie is.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster nooit melding heeft gemaakt van dit argument en dit is aldus een blote *post factum* bewering. Verzoekster verklaart dat zij haar land heeft verlaten omdat zij problemen kreeg doordat zij een relatie wou starten met K. D. (...), iemand die werd gezocht door de autoriteiten. Men kan dan ook redelijkerwijze verwachten van verzoekster dat zij, ongeacht de beweerde cultuur van haar land van herkomst, toch meer informatie kan verschaffen over deze persoon. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zijn patroniem, geboortedatum niet kon toelichten en zij ook vage verklaringen aflegde omtrent zijn afkomst. Ook kon verzoekster niet vertellen over wat zij dan wel praatte met deze man. Dit is een essentieel element van het asielrelaas van verzoekster aangezien de relatie met deze man de directe aanleiding zou zijn geweest waarom verzoekster haar land van herkomst is ontvlucht. De Raad volgt de commissaris-generaal in haar oordeel dat deze vaststelling de geloofwaardigheid van verzoekster ondermijnt.

De Raad verwijst naar het voormelde onderdeel van de bestreden beslissing en naar het feit dat verzoekster niet alleen over K. D.(...) vage verklaringen heeft afgelegd maar ook aangaande haar arrestatie, vrijlating en aangaande haar reisweg geen coherente verklaringen heeft afgelegd.

Verder wijst de Raad erop dat verzoekster verder ook geen elementen aanvoert tegen de motieven betreffende de overige gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen en het gebrek aan interesse inzake de opvolging van haar problemen in haar land van herkomst. De algemene bewering van verzoekster dat de commissaris-generaal de nodige informatie heeft omtrent het feit de overheidsdiensten willekeurige arrestaties zou verrichten om zichzelf te verrijken met het betaalde losgeld, is een loutere blote bewering en de Raad ziet niet in op welke wijze dit als een dienstig verweer kan beschouwd worden. Verzoekster blijft in gebreke om met concrete elementen de verschillende motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

In acht genomen wat vooraf gaat, werd door de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat het asielrelaas ongeloofwaardig was. Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie als voorzien in artikel 1, A van het Verdrag van Genève.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 wordt niet toegekend.

Wat betreft de verwijzing van verzoekster naar de getuigenis van een lid van de organisatie Memorial van 15 januari 2010, dient de Raad er op te wijzen dat een verwijzing naar algemene rapporten over

en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond door verzoekster. Gelet op wat reeds is uiteengezet toont verzoekster dit niet aan.

Er werd geoordeeld (zie hoger) dat het relaas van verzoekster ongeloofwaardig is. Verzoekster kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van voormelde wet van 15 december 1980, laat de Raad het besluit van de commissaris-generaal dat steun vindt in landeninformatie in het administratief dossier dat luidt als volgt: “(...) *Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.(...)*” prevaleren op dat de blote bewering van verzoekster.

In zoverre verzoekster verwijst naar de getuigenis van het lid van de organisatie Memorial van 15 januari 2010 in het kader van haar betoog omtrent het artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat een getuigenis niet van die aard is om een ander licht te kunnen werpen op de situatie zoals beschreven door CEDOCA en waarop de Commissaris-generaal zijn besluit heeft gebaseerd.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS